

**ВЗАЄМОДІЯ ОРГАНУ ПРОБАЦІЇ З ІНШИМИ СУБ'ЄКТАМИ
В ЗАПОБІГАННІ КРИМІНАЛЬНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ**

**INTERACTION OF THE PROBATION BODY WITH OTHER SUBJECTS
IN THE PREVENTION OF CRIMINAL OFFENSES**

У статті досліджено взаємодію органів пробації з правоохоронними органами, іншими органами та організаціями в запобіганні кримінальним правопорушенням. Зазначено, що запорукою ефективного виконання завдань, покладених на вповноважені органи з питань пробації, є налагодження взаємодії з іншими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями (незалежно від форм власності), громадськими організаціями та окремими громадянами. Наголошено, що орган пробації взаємодіє як із державними органами, так і з недержавними інституціями. Аргументовано необхідність створення єдиної системи взаємодії органу пробації з іншими суб'єктами в запобіганні кримінальним правопорушенням. Сформовано напрями взаємодії в наданні послуг, спрямованих на мінімізацію виявлених криміногенних потреб суб'єктів пробації та контроль за поведінкою суб'єктів пробації під час їх перебування на обліку. Виокремлено повноваження та взаємодію органу пробації з органами Національної поліції України, зокрема із дільничними офіцерами поліції, органами ювенальної превенції, в нагляді за виконанням покарань, покладених на них законом і судом. Подано пропозиції щодо вдосконалення правової регламентації порядку взаємодії органу пробації з іншими органами виконавчої влади та громадськими організаціями, а також уважаємо за необхідне внести відповідні зміни до Закону України «Про пробацію». З'ясовано, що причини неефективності взаємодії правоохоронних органів під час виконання покарань виявляються в низці чинників, як-от недоліки кадрового забезпечення, слабе матеріально-технічне забезпечення та недосконалість методичних рекомендацій. Зроблено висновок, що для вдосконалення діяльності взаємодії органу пробації з іншими суб'єктами в запобіганні кримінальним правопорушенням має бути визначено механізм взаємодії та врегульовано нормативно-правову базу.

Ключові слова: *орган пробації, взаємодія, правоохоронні органи, інші органи, організації, запобігання кримінальним правопорушенням, виправлення, ресоціалізація, механізм взаємодії.*

In the article the author investigated the interaction of probation bodies with law enforcement agencies, other bodies and organizations in the prevention of criminal offenses. It is noted that the key to effective implementation of the tasks assigned to the authorized bodies on probation is to establish cooperation with other executive bodies, local governments, enterprises, institutions and organizations, regardless of ownership, NGOs and individuals. It was emphasized that the probation body, in accordance with the law, interacts with both government agencies and non-governmental institutions. It is argued that it is necessary to create a unified system of interaction of the probation body with other entities in the prevention of criminal offenses. Areas of cooperation in the provision of services aimed at minimizing the identified criminogenic needs of probation subjects and control over the behavior of probation subjects during their registration have been formed. The powers and interaction of the probation body with the bodies of the National Police of Ukraine, in particular with district police officers, juvenile prevention bodies, in supervising the execution of sentences imposed on them by law and the court

are highlighted. Proposals have been submitted to improve the missing legal regulation of the procedure of interaction of the probation body with other executive bodies and public organizations, and we also consider it necessary to make appropriate amendments to the Law of Ukraine "On Probation". It was found that the reasons for the ineffectiveness of law enforcement cooperation in the execution of sentences are manifested in a number of factors, namely the lack of staffing, weak logistics and imperfect guidelines. It is concluded that in order to improve the interaction of the probation body with other entities in the prevention of criminal offenses, the mechanism of interaction should be determined and the regulatory framework should be regulated.

Key words: *probation body, interaction, law enforcement agencies, other bodies, organizations, prevention of criminal offenses, correction, resocialization, mechanism of interaction.*

Вступ. Важливим завданням юридичної науки для підвищення ефективності боротьби зі злочинністю є окреслення напрямів кримінально-правової, кримінально-процесуальної і кримінально-виконавчої політики та визначення взаємозв'язку між суб'єктами, що провадять цю діяльність.

Сьогодні одним з актуальних питань, яке потребує вирішення, є забезпечення співпраці (взаємодії) органів пробачії з правоохоронними органами, іншими органами та організаціями, а також окремими громадянами, яка має ефективно впливати на роботу з правопорушниками, сприяти не лише запобіганню вчинення повторних кримінальних правопорушень серед осіб, які вже їх вчинили, а й виправленню таких осіб та їх ресоціалізацію. У цьому запорука успіху як персоналу служби пробачії, так і суспільства загалом. Ураховуючи актуальність цієї проблематики, необхідно визначити напрями, форми та механізм такої взаємодії через формування нових та вдосконалення дійсних норм законодавства, практики їх застосування.

Над дослідженням указанного напрямку працювали такі вчені, як Ю.В. Баулін, В.І. Борисов, О.Л. Копиленко, Є.Ю. Бараш, М.В. Буруменський, В.В. Голина, О.Б. Загурський, К.П. Задоя, О.М. Лемешко, М.С. Строгович, П.Л. Фріс та ін. Проте ґрунтовне дослідження проблем, які виникають у процесі взаємодії органу пробачії з правоохоронними органами, іншими органами та організаціями, поки залишається актуальним та невирішеним.

Постановка завдання. Мета статті – визначити напрями, форми взаємодії органів пробачії з іншими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями (незалежно від форм власності), громадськими організаціями та окремими громадянами у запобіганні кримінальним правопорушенням, а також механізм їх взаємодії.

Результати дослідження Будь-яка система потребує цілісного функціонування, яке не є можливим без налагодженої взаємодії і якісної співпраці між різними владними структурами. Це стосується й діяльності служби пробачії та її взаємодії з іншими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями (незалежно від форм власності), громадськими організаціями та окремими громадянами.

Аналізуючи поняття «взаємодія» з філософської точки зору, Л.О. Фещенко виділяє такі основні його положення:

- взаємодія має місце лише тоді, коли явища існують водночас;
- наявність в елементів, які взаємодіють, схожих властивостей;
- взаємодіють явища, які мають між собою взаємний зв'язок і є взаємозумовленими;
- під час взаємодії об'єкти змінюються;
- здатність кожного з об'єктів, які взаємодіють, бути одночасно причиною і наслідком;
- можливість настання позитивних і негативних наслідків взаємодії [1, с. 70].

Взаємодія є основою й умовою встановлення найрізноманітніших зв'язків між об'єктами, включно з причинно-наслідковими і казуальними [2, с. 55]. Також взаємодія має передбачати не тільки вплив, а й узгодження сторонами одна одної, щоб досягти бажаного результату.

Так, поняття взаємодія розглядається А.М. Кулішем як спільна діяльність правоохоронних органів, що повинна мати такі ознаки, як цілеспрямованість (прагнення до основної мети), інтегрованість (взаємозв'язок і взаємозалежність суб'єктів спільної діяльності), структурованість (чіткість взаємного розподілу функцій і відповідальності), узгодженість (взаємозумовленість дій суб'єктів, які взаємодіють), організованість або керованість (підпорядкованість певному порядку діяльності), результативність (здатність досягати позитивних результатів) [3, с. 92].

На думку Ю.С. Назара, така позиція звучує зміст поняття взаємодії, оскільки на практиці відомі численні випадки реалізації узгоджених заходів кількома суб'єктами для досягнення

спільної мети без її правової регламентації через недосконалість номативно-правової бази або ж відставання правового регулювання від динаміки розвитку суспільних відносин. Тобто взаємодія можлива і без правового регулювання, адже вона не є обов'язковою ознакою, але, безперечно, наявність нормативно-правової бази сприяє підвищенню дієвості такого процесу [4, с. 13].

Однією з найбільш поширених указівок є те, що взаємодія – це «узгоджена діяльність» або просто «спільна діяльність». Також досить поширені теоретичні позиції, які акцентують на узгодженості діяльності суб'єктів взаємодії за програмними цілями системи. У значній кількості джерел указується на множинність суб'єктів взаємодії, що, безумовно, є важливою ознакою, оскільки взаємодія можлива, як мінімум, за наявності двох сторін.

Досліджуючи категорію «взаємодія», не варто забувати про засоби реалізації цілей і завдань того чи іншого виду (форми) взаємодії, які в їх сукупності називають «механізм взаємодії». Його суть полягає в інтеграції основних елементів взаємодії, дозволяє розкрити їх взаємозалежність і порядок реалізації.

Отже, взаємодія – це певний вид взаємозв'язку суб'єктів, які вирішують єдині або спільні завдання, що виявляється в спільній або узгодженій діяльності.

Що стосується визначення поняття взаємодії органів пробації з правоохоронними органами, іншими органами та організаціями, то це сукупність спільних взаємоузгоджених дій уповноважених суб'єктів, основною метою яких є виконання завдань, покладених на орган пробації та, зокрема, спрямованих на виправлення та ресоціалізацію осіб – суб'єктів пробації, яка може відбуватись у різних формах та за допомогою визначеного плану дій.

У Рекомендації СР/REC(2010)1 Комітету Міністрів державам-членам про Правила Ради Європи про пробацію зазначено, що служба пробації повинна співпрацювати з іншими державними або приватними організаціями і місцевими органами місцевого самоврядування, щоб сприяти залученню засуджених у життя суспільства. Необхідна скоординована і взаємодоповнювальна діяльність різних відомств на основі застосування різних галузей науки для вирішення складних проблем засуджених і гарантування безпеки суспільства.

Так, взаємодія органу пробації з державними органами, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями здійснюється для ефективного виконання покладених на них завдань, якісної та своєчасної організації наглядових заходів, соціально-виховної роботи, здійснення заходів із підготовки осіб, які відбувають покарання у вигляді обмеження волі або позбавлення волі на певний строк, до звільнення, реалізації інших заходів, спрямованих на виправлення засуджених та запобігання вчиненню ними повторних кримінальних правопорушень та ін. Взаємодія вповноважених органів із питань пробації з органами влади, підприємствами, установами та організаціями здійснюється з початку і до завершення роботи із суб'єктом пробації.

Таким чином, у процесі своєї діяльності орган пробації тісно взаємодіє з правоохоронними органами, органами державної влади та місцевого самоврядування, громадськими об'єднаннями та організаціями, підприємствами, установами та організаціями (незалежно від форми власності), а також окремими громадянами.

До основних форм взаємодії органу пробації з іншими суб'єктами належать такі: вживання заходів, спрямованих на надання послуг щодо ресоціалізації суб'єктів пробації, складання і погодження планів спільних дій; спільне визначення та погодження форм і методів соціальної роботи, спільна проєктна діяльність інформаційного, аналітично-дослідницького, благодійного і соціального спрямування, обмін методичною літературою, аналітичними та інформаційно-довідковими матеріалами; організація та проведення науково-практичних конференцій, круглих столів; висвітлення у засобах масової інформації актуальних питань соціальної роботи з особами, які перебувають на обліку в уповноважених органах із питань пробації.

Основними напрямками взаємодії є надання послуг, спрямованих на мінімізацію виявлених криміногенних потреб суб'єктів пробації (житло, освіта, робота, матеріальне становище, контроль над поведінкою та мисленням, психічний стан, зловживання алкоголем, зловживання наркотичними засобами, стосунки в суспільстві, стосунки з рідними та близькими, ставлення до правопорушення, готовність до змін); організація контролю за поведінкою суб'єктів пробації під час їх перебування на обліку та виконанням плану індивідуальної роботи; залучення до процесу ресоціалізації суб'єктів пробації; внесення пропозицій щодо вдосконалення взаємодії сторін.

Орган пробації взаємодіє як із державними органами, так і з недержавними інституціями. Під час здійснення своїх повноважень взаємодія відбувається із судами, прокуратурою, Національною поліцією України, Державною прикордонною службою України, Державною міграційною службою України, установами виконання покарань та слідчими ізоляторами, військовими

комісаріатами, сервісними центрами МВС, з адміністрацією установ, підприємств та організацій, де працює засуджений, суб'єктами соціального патронажу (органами соціального захисту населення, центрами зайнятості, центрами соціальної адаптації, спеціальними будинками-інтернатами, закладами для бездомних осіб, центрами обліку бездомних осіб, територіальними центрами соціального обслуговування, центрами соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, закладами соціального обслуговування, службою в справах дітей, закладами соціального захисту дітей, закладами охорони здоров'я, виконавчими органами сільської, селищної або міської ради), громадськими, благодійними, релігійними організаціями та ін. Крім того, орган пробації може інформувати засоби масової інформації і громадськість про діяльність служби пробації для ліпшого розуміння її ролі та значення для суспільства [5].

Взаємовідносини служби пробації є сполучною ланкою всіх суб'єктів пробаційного процесу в запобіганні кримінальним правопорушенням. Наприклад, із рецидивною злочинністю можна впоратися через вибудовування системної взаємодії служби пробації з місцевими поліцейськими службами, з правоохоронними органами загалом, із місцевими органами, органами місцевого самоврядування, охорони здоров'я, освіти, служби зайнятості та соціального захисту населення, а також із державними організаціями і засобами масової інформації.

Так, територіальні органи Національної поліції України виконують: ухвали суду та клопотання (подання) вповноваженого органу з питань пробації про передання матеріалів для проведення подальших розшукових заходів за формою щодо осіб, місцезнаходження яких є невідомим; ухвали суду про привід засуджених осіб, які ухиляються від явки до суду (у зв'язку з розглядом внесеного вповноваженим органом із питань пробації клопотання (подання)).

Підрозділи інформаційно-аналітичної підтримки територіальних органів Національної поліції України за запитом персоналу вповноваженого органу пробації надають інформацію щодо розшуку, притягнення до кримінальної або адміністративної відповідальності засуджених осіб, які перебувають на обліку в уповноваженому органі з питань пробації. Після отримання повідомлення у вигляді сповіщення про засуджену особу ці підрозділи забезпечують унесення таких відомостей засобами інформаційно-телекомунікаційної системи «Інформаційний портал Національної поліції України» до відповідних баз (банків) даних єдиної інформаційної системи МВС [6].

Звертаємо увагу на те, що взаємодія пробації з іншими правоохоронними органами в запобіганні кримінальним правопорушенням має бути направлена на зміцнення законності і правопорядку, запобігання та профілактику правопорушень і злочинів особами, засудженими без ізоляції від суспільства.

Для ефективної взаємодії пробації з правоохоронними органами, іншими органами та організаціями в запобіганні кримінальним правопорушенням необхідне функціонування дієвого організаційного механізму. Основна його мета – забезпечити комплексне використання методів управління для сприяння раціональному розподілу завдань між вказаними органами та якісним плануванням спільних дій. Для цього в державі має бути розроблено механізм правового регулювання.

З огляду на те, що діяльність органу пробації в Україні є новою та лише починає розвиватись, механізм правового регулювання процесу взаємодії поки є нерозробленим. Відсутність же правових норм, які б чітко регламентували умови та порядок взаємодії органу пробації з правоохоронними органами, іншими органами та організаціями, є причиною виникнення прогалин та суперечностей, які призводять до відсутності взаємозгодженості в діях указаних органів.

З іншого боку, діяльність служби пробації не обмежується лише контрольною функцією, притаманною їй попереднику – кримінально-виконавчій інспекції, а також не може стабільно розвиватися суто в суворих рамках правових приписів. У такому разі оптимальним варіантом слід визнати поєднання імперативних і диспозитивних норм, закріплених у нормативно-правових актах.

Окрім того, механізм взаємодії служби пробації з правоохоронними органами, іншими органами та організаціями має відповідати вимогам щодо їх функціональності, гнучкості, соціальної орієнтованості й інтенсивності. Отже, щоб у нас склалася дієва модель функціонування пробації, потрібне формування і розвиток оптимального механізму взаємодії в цій сфері.

Оскільки основною метою пробаційної діяльності є не покарання особи за вчинене нею діяння, а саме виправлення та ресоціалізація, тобто пристосування її до нових умов життя після тривалого перебування в ізоляції від звичайного способу життя в установах відбування покарання, формування в неї позитивних навичок та правової свідомості, то й мета взаємодії органу пробації з іншими органами має бути спільною.

Таким чином, для успішного здійснення пробації мають бути застосовані як звичні методи впливу на осіб, які відбувають покарання без позбавлення волі, так і нетрадиційні, які не

є характерними, зокрема, для методів і форм, які використовують у правоохоронній чи судовій діяльності.

У такому разі необхідно спиратись на соціальну орієнтацію та вибирати найбільш оптимальні методи та засоби спільної діяльності, які не пов'язані з покаранням, переслідуванням чи осудом осіб – суб'єктів пробації. Слід ретельно проаналізувати компетентності органів пробації та правоохоронних органів, а також інших органів та організацій, промоніторити застосовувані форми і методи роботи з правопорушниками, проаналізувати їх на предмет виявлення найбільш ефективних форм і методів. Усе це слід проводити з урахуванням змін поточного законодавства і виявленням потреб правозастосування на практиці, що сприятиме пошуку способів стабілізації кадрового персоналу служби пробації та інших суб'єктів пробаційного процесу.

Що стосується виокремлення основних форм взаємодії органу пробації з органами Національної поліції України, зокрема з дільничними офіцерами поліції, органами ювенальної превенції, то основний зміст полягає у: нагляді за виконанням особами, звільненими від відбування покарань із випробуванням обов'язків, покладених на них законом і судом; обміні інформацією про суб'єктів пробації; повідомленні фактів про підготовку або вчинення нових кримінальних правопорушень суб'єктами пробації; контролі за способом життя і поведінкою осіб, звільнених від відбування покарань із випробуванням за місцем їх проживання і роботи; спільному плануванню і проведенню не рідше одного разу на квартал заходів профілактичного характеру щодо осіб, звільнених від відбування покарань із випробуванням, спільних нарад.

Слід зазначити, що більшість форм взаємодії мають декларативний характер, що не відображає ступінь інтенсивності заходів (зокрема, щодо періодичності та інших параметрів) залежно від поведінки особи, яка перебуває під наглядом у період пробаційного нагляду. Так, якщо обсяг обов'язків, які виконує засуджений і щодо виконання яких здійснюється контроль служби пробації і поліції, визначається законом і судом, то сама поведінка засудженого має бути предметом впливу, щодо якого і слід формувати ті чи інші форми взаємодії. Можна припустити, що діапазон можливих форм поведінки засуджених від точного виконання вимог закону до злісного ухилення від виконання має передбачати і диференціацію змісту спільних заходів. Окремі пункти аналізованих проблем, на наш погляд, мають декларативний характер через труднощі реалізації.

Слід також указати на серйозну диспропорцію взаємодії служб пробації з дільничними офіцерами поліції. Так, потреби служби пробації в «підключенні» дільничних інспекторів істотно вищі, ніж зацікавленість останніх. Це пояснюється тим, що функції поліції є більш універсальними, зокрема, в частині можливості застосування заходів адміністративного примусу.

Причини неефективності взаємодії виявляються в низці чинників, що зумовлюють відомчу роз'єднаність правоохоронних органів під час виконання покарань, не пов'язаних із позбавленням волі (недоліки кадрового забезпечення, слабе матеріально-технічне забезпечення, недостатність методичних рекомендацій).

Потенціал примусового впливу служби пробації суттєво обмежений. Так, співробітник служби пробації ставиться в залежність від активності дільничних поліцейських, які нерідко не можуть надавати якісного сприяння через великий обсяг здійснюваних заходів за іншими напрямками правоохоронної діяльності. Уважаємо, що саме такі ділянки взаємодії повинні піддаватися найбільш детальній регламентації.

Таким чином, є законодавчо визначені ресурси, за допомогою яких під час проведення оперативно-профілактичних або оперативно-розшукових заходів можлива оптимальна «розстановка сил», зважаючи на той факт, що галузева спеціалізація правоохоронної діяльності, по-перше, дозволяє домагатися кращих результатів, по-друге, більш точно визначає межу відповідальності конкретної посадової особи.

У Законі України «Про пробацію» міститься лише «схематичне» оформлення взаємодії суб'єктів пробаційного нагляду, що частково компенсується тим, що взаємодія відображається в принципах пробації. Відповідно до статті 5 Закону України «Про пробацію» одним із принципів, на якому ґрунтується діяльність указанного органу, є взаємодія з державними органами, органами місцевого самоврядування, громадськими об'єднаннями та громадянами. Крім того, ст. 21 Закону передбачено, що орган пробації під час виконання покладених на нього завдань взаємодіє в установленому цим Законом та іншими нормативно-правовими актами порядку з державними органами, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями [7].

Проте більш деталізованої процедури взаємодії органу пробації з іншими суб'єктами Законом чи іншими нормативно-правовими актами поки не регламентовано, що призводить до відсутності узгодженості дій між указаними суб'єктами під час пробаційної діяльності. З огляду

на це, вважаємо за доцільне розробити чіткі, несуперечливі інструкції, правила, накази або ж єдиний нормативно-правовий акт, який би містив відповідні норми.

Отже, проаналізувавши норми ЗУ «Про пробацію», слід зауважити, що його норми лише частково зачіпають процес взаємодії пробації з органами державної влади та місцевого самоврядування (ст. 21). Проте у вказаному нормативно-правовому акті відсутній порядок взаємодії з іншими органами та організаціями, як-от суд, правоохоронні органи, громадські об'єднання, підприємства, установи, організації тощо. Ураховуючи відсутність правової регламентації порядку взаємодії органу пробації з іншими органами виконавчої влади та громадськими організаціями, вважаємо за необхідне внести відповідні зміни до ЗУ «Про пробацію», доповнивши його окремим розділом «Взаємодія органу пробації з іншими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями (незалежно від форм власності), громадськими організаціями та окремими громадянами». У структурі вказаного розділу пропонуємо визначити окремі статті, які стосуватимуться визначення загальних умов та порядку взаємодії органу пробації з правоохоронними органами, судовими органами, громадськими об'єднаннями, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями (незалежно від форм власності), а також окремими громадянами.

Також доцільно затвердити спільний наказ (так звану міжвідомчу інструкцію), який би стосувався регламентації взаємодії органу пробації з іншими правоохоронними органами, де структурно визначити як окремі розділи: 1. Загальні положення; 2. Основні напрями взаємодії; 3. Основні форми взаємодії: 3.1. У реалізації наглядової пробації, 3.2. У профілактиці злочинів та інших правопорушень, 3.4. У розшуку та затриманні злочинців, 3.5. У забезпеченні досудової пробації; 3.6. У здійсненні пенітенціарної пробації; 4. Організація здійснення взаємодії.

Висновки. Підсумовуючи, можна зазначити таке:

1. Результати дослідження поняття «взаємодія» в контексті обраної проблематики диктують необхідність визнання спільної мети суб'єктів пробації як безперечного атрибута взаємовідносин. Ця мета визначена Законом України «Про пробацію» та полягає в забезпеченні необхідного рівня безпеки суспільства за допомогою корекційного впливу на особу, яка вчинила злочин. З огляду на те, що в кожній конкретній ситуації пробаційний вплив відбувається на ту чи іншу особу, що перебуває в тій чи іншій мірі кримінальної занедбаності, вважаємо, що за наявності спільної сумісної мети слід також ввести мову про необхідність спільних результатів у вигляді досягнення стабільного поліпшення як життєвої ситуації, так і поведінки конкретної особи, яка перебуває під наглядом. Уважаємо, що така постановка питання дозволить більш ефективно організувати взаємодію суб'єктів пробації.

2. Організаційно-правовий механізм взаємодії служби пробації з іншими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями (незалежно від форм власності), громадськими організаціями та окремими громадянами – це сукупність спільних взаємоузгоджених дій уповноважених суб'єктів, основною метою яких є виконання завдань, покладених на орган пробації і, зокрема, спрямованих на виправлення та ресоціалізацію осіб – суб'єктів пробації, яка може відбуватись у різних формах та за допомогою спільно визначеного плану дій.

3. Взаємодія в межах пробаційного процесу є не стільки однією з можливих форм організації діяльності служби пробації, скільки невід'ємною частиною цієї діяльності. Взаємодія є системоутворювальною ознакою пробації як такої, а служба пробації – основною сполучною ланкою взаємовідносин між усіма суб'єктами пробаційного процесу.

4. Взаємодія суб'єктів має здійснюватися у формі спільної й узгодженої діяльності. Ознака спільності передбачає, що суб'єкти взаємодії цілеспрямовано використовують наявні в них ресурси (матеріальні, кадрові, організаційні), об'єднують їх, посилюючи ефективність відповідних заходів. узгодженість передбачає наявність необхідного рівня синхронізації взаємодії часу, простору, об'єкта впливу тощо. Спільність і гласність дій є необхідними умовами досягнення ефективності взаємодії. Без цього не є можливим соціально корисний результат, на який розраховує законодавець, формулюючи відповідні правові приписи, і який є предметом соціального очікування в контексті функціонування інституту пробації.

5. Специфіка пробаційної діяльності, а саме соціальне призначення інституту пробації, передбачає потребу взаємодії, пошуку його нових форм, однією з яких може стати співпраця, що передбачає укладання відповідних угод. Необхідний також постійний моніторинг поточної ситуації у сфері пробації, пошук нових ресурсів, здатних підвищити ефективність пробаційного впливу на осіб, які перебувають під наглядом. А це передбачає необхідність тісних контактів

суб'єктів пробації як у режимі «постійного часу», так і у вигляді різних спільних заходів (як «разового» характеру, так і здійснюваних на постійній основі). Організуючи діяльність із виконання покарань, не пов'язаних з ізоляцією від суспільства, територіальні підрозділи служби пробації завжди зіштовхувалися з необхідністю встановлення контактів з іншими державними органами та інститутами громадянського суспільства (хоча в менш вираженому ступені). Це відповідає вимогам міжнародних правових норм. Як указується в п. 17.1 Мінімальних стандартних правил ООН від 14 грудня 1990 р. щодо заходів, не пов'язаних із тюремним ув'язненням, «слід заохочувати участь громадськості, оскільки в ньому закладені великі можливості і воно є одним із найважливіших чинників зміцнення зв'язків між правопорушниками, щодо яких вжито заходи, пов'язані з тюремним ув'язненням, їх сім'ями та суспільством. Воно має доповнювати зусилля органів кримінального правосуддя».

Список використаних джерел:

1. Фещенко Л.О. Взаємодія органів внутрішніх справ з державною податковою службою у здійсненні правоохоронної діяльності : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право». Київ, 2007. С. 343–345.
2. Взаємодія суб'єктів управління професійно-технічною освітою теорія і практик : монографія / В.І. Свистун, В.С. Болгаріна, В.А. Григор'єва та ін.; Нац. акад. пед. Наук України, Ін-т проф.-техн. Освіти. Київ : Педагогічна думка, 2012. 303 с.
3. Куліш А.М. Поняття та ознаки взаємодії правоохоронних органів України. *Підприємство, господарство і право*. 2008. № 11. С. 91–93.
4. Назар Ю.С. Взаємодія органів внутрішніх справ із місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування у профілактиці адміністративних правопорушень : монографія. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2012. 160 с.
5. Науково-практичний коментар до закону України «Про пробацію» / За загальною редакцією О.Л. Копиленка, Є.Ю. Бараша, Київ, 2019. URL: https://www.researchgate.net/profile/YevgenBarash/publication/332230121_NAUKOVPRAKTICNIJ_KOMENTAR_DO_ZAKONU_UKRAINI_PRO_PROBACIU/links/5ca75f63abfdcca26dffe0c6/NAUKOVO-PRAKTICNIJ-KOMENTAR-DO-ZAKONU-UKRAINI-PRO-PROBACIU.pdf.
6. Про затвердження Порядку здійснення нагляду та проведення соціально-виховної роботи із засудженими до покарань, не пов'язаних з позбавленням волі : Наказ Міністерства юстиції України від 29.01.2019 р. № 272/5.
7. Про пробацію : Закон України від 05 лютого 2015 р. № 160-VIII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/160-19>.